

Võ Hồng

NHỚ THẦY CŨ

Thông tin về ebook

Nhớ Thầy Cũ

Tác giả: Võ Hồng

Thể loại: Truyện Ngắn

Biên tập: Nguyen Phan

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 20-July-2021

Tổng số 8 trang

Click vào đây để đọc online

NHỚ THẦY CŨ

Nhớ Thầy Cũ

Chiều qua đi ngang rạp chiếu bóng Hưng Đạo, tôi gặp cô Châu Phi và thầy Ngân.

Tôi mừng quá:

- Chào Thầy, Cô! Thầy, Cô còn nhớ em không?

Cô Châu Phi cười liền:

- Sao không nhớ? Em chuyên môn đọc chữ because ra thành bia cam cô quên sao được?

Thầy Ngân thì mỉm cười hiền lành:

- Sao? Năm nay em học có khá không?

- Cũng... thường thường bậc trung vậy thôi, thầy. Thầy, Cô đi đâu đó?

- Nghe nói có phim hay.

Cô Châu Phi dạy Anh văn năm ngoái, còn thầy Ngân dạy Sử, Địa. Đầu năm cô xin đổi về trường Diên Khánh gần nhà, thầy Ngân xin đổi về trường Diên Lạc cũng gần nhà. Cô Châu Phi có cái nhanh nhẹn tươi trẻ của tuổi 23-24. Tiếng cô nói to, giảng bài ở phòng 3, bên phòng 5 nghe rõ lạnh lạnh. Đầu năm, con Minh Châu tò mò hỏi:

- Sao tên cô lại là Châu Phi?

Cô mở to mắt:

- Nào cô... có biết.
- Vậy em cô chắc tên là Châu Á?
- Không. Nó tên là Minh Nguyệt.
- Vậy thì chị cô phải là Châu Âu.
- Không. Cô không có chị.

Cô dễ dãi xuề xòa với chúng tôi như vậy. Như một người chị đối với lũ em. Nhà cô ở Diên Khánh, cô mời chúng tôi lên chơi. Đường xa hơn 10 cây số, chỉ có bạn Hải một hôm đèo xe đạp bạn Huy lên thăm, được cô cho ăn bưởi và mít. Về trường khoe:

- Vườn nhà cô rộng lắm bay ời. Mít bưởi xum xuê.

Chúng tôi nài cô:

- Hôm nào cô đem mít xuống cho bọn em ăn với.

Cô trả lời:

- Nặng quá, cô đèo không nổi. Để bữa nào cô đem cho mấy cái... hột mít, các em đem ương. Khi thành cây ra trái thì tha hồ hái ăn, khỏi phải chuyên chở xa xôi nặng nhọc. Nói vậy nhưng hôm làm tiệc liên hoan cuối năm, cô cũng chở xuống cho một trái mít chín bự sụ.

Thầy Ngân điềm đạm ít nói, chuyên nghiên cứu về Sử, nghe nói có sách hay là khó khăn bao nhiêu cũng tìm cách mua cho được. Đầu năm kia khi trường chưa có giáo viên thế dục, thầy

cầm máy vi âm điều khiển giờ thể dục. Khi trường có thầy Năm về dạy thể dục thì thầy chuyển qua phụ trách báo chí, văn nghệ. Chúng tôi nói:

- Sao thầy bỏ qua võ cũng được, bỏ qua văn cũng hay, tài quá Lục Vân Tiên vậy thầy?

Thầy cười:

- Bời võ không giỏi văn không hay nên ai thay lúc nào cũng được.

Tính Thầy khiêm tốn vậy thôi, chớ tôi nghe nhiều thầy cô khen kiến thức quảng bác của thầy lắm. Thầy lại siêng năng tận tụy nữa. Năm ngoái thầy bệnh nặng mà vừa mới đỡ là đã đạp xe xuống trường dạy, sợ chúng tôi mất bài. Đường dài 12 cây số, xe đạp mini bánh to không hơn cái bánh tráng, lại đạp ngược gió, tới trường thầy mệt dốc. Chúng tôi nói:

- Thôi, thầy nghỉ đi thầy. Để bữa nào thật khoẻ hãy dạy.

- Da thầy còn xanh mét, thầy dạy rồi bệnh trở lại đó.

Nhưng thầy không chịu, cứ ôm sổ sách vào lớp và làm đúng giáo án, bắt đầu bước thứ nhất:

- Hãy nói nguyên nhân vì sao cuộc khởi nghĩa Võ Xương thắng lợi nhanh chóng.

Thầy dò dò đầu bút, tìm tên trong sổ điểm để gọi. Chúng tôi hoảng quá.

- Thừa thầy chúng em tưởng thầy hôm nay còn bệnh.

- Tưởng cái gì? Ai bệnh thì cứ bệnh, ai mạnh thì cứ học, mỗi người một phận sự. Nào xin mời...

Chúng tôi lại la hoảng lên:

- Thừa thầy chúng em tưởng thầy còn bệnh thật mà. Do đó chúng em không học bài.
- À, vậy đó. Té ra hồi nãy xin mời thầy về nghỉ là bởi lẽ đó. Vậy mà làm bộ như thương thầy lắm.
- Dạ, thương thiệt chứ, thầy. Bọn em không có giả dối.
- Thôi tha cho lần này. Ai thuộc thì cho đứng dậy trả lời.

Cả lớp ngồi im như một ruộng lúa đang trở giữa trưa nắng. Thầy cầm viên phấn đứng dậy.

- Tạm tha cho lần này. Kỳ sau hỏi lại. Kỳ sau hỏi hai bài.

Ngoài cô Châu Phi và thầy Ngân, đầu năm học này có thêm mấy thầy cô rời trường Tân Lập chúng tôi để tới một trường khác. Có thầy cô dẫn ra đi nhưng vẫn còn nhớ trường nhớ lớp, hễ có dịp rảnh là ghé lại thăm lớp thăm trường. Như cô Thanh Tâm, có hôm đi ngang qua trường thấy lớp xưa mình chủ nhiệm đang làm lao động, liền dừng xe. Cô Hoàng, chủ nhiệm mới, quay lại hỏi:

- Bộ tới giành lại lớp của mình hả?

Cô Thanh Tâm cười:

- Tới làm giúp cho, còn làm bộ.
- Vậy thì lại đào cái hố kia.
- Sợ gì! Đưa cái cuốc đây cho cô mượn em Trúc.

Trúc giữ chặt cái cuốc:

- Không, em không đưa. Để bọn em đào. Cô ghé lại chơi, ai lại...

Cô Thanh Tâm cười với cô Hoàng:

- Đó, học trò của em nó nặng tình nặng nghĩa ghê chưa. Đâu có tệ như chị? Nào, Trúc lại đây cô hôn một cái. Một bạn gái nhỏ chạy vọt tới:

- Cô hôn em trước đã. Em cũng ngoan như Trúc.

- À, Thành Trai! Má đẻ con gái mãi, ao ước nó thành con trai nên đặt tên là Thành Trai. Sao? Bệnh phong thấp của má có bớt không?

Những cô giáo và những học trò nhỏ được nối liền nhau bằng tình nghĩa. Dẫu xa cách nhau, dây tình nghĩa có trùng đi nhưng không đứt không lìa. Thầy giáo cô giáo coi học trò mình như đứa em, như cháu, như con. Đó là một thứ tình cảm không tính toán, không so đo, gần như thứ tình thương của người mẹ. Cha tôi hay nhắc đến một ông thầy cũ của mình:

- Ông giờ đã 74 tuổi rồi. Suốt đời dạy học, dễ có đến một hai vạn học sinh. Ông thương học sinh như con và hẳn nhiên là học sinh cũng coi ông như cha. Thương con mà đông như vậy thì cha tha hồ cực, gia dĩ cha lại thanh bần. Thôi thì thằng này đám cưới, con kia đám hỏi, đứa nọ ốm đau, đứa khác gặp rủi ro. Ông chạy giúp cho đứa này, chạy lo cho đứa khác. Nhưng tệ nhất là cũng có đứa đánh lừa ông, mượn đỡ tiền rồi cuỗm luôn, hoặc nhờ ông bảo lãnh cho đi vay rồi quịt nợ. Ông phải ạch lo trả. Nhưng rồi vẫn giúp vẫn lo y như một người mẹ.

Chắc họa hoàn lắm mới gặp một người học trò xử tệ. Cái tâm

lý này thì phổ quát hơn, đó là "người ta thường thân ái với bạn đồng lứa hơn là thân ái với thầy". Hình như ông Voltaire có nói vậy.